

SÚČASNOSŤ

PONDELOK 20. NOVEMBRA 2016

Po desiatich minútach budík konečne stíchne, ale rodičia sa mi naďalej vyhrážajú, že vylomia zámok. Naposledy som takto na dva mesiace prišiel o súkromie, až kým ho otec nevymenil.

O tom som ti asi nepovedal. Stalo sa to po našom rozchode.

„Griffin!“

„Ešte desať minút!“ zakričím.

„To si povedal aj pred hodinou,“ hundre mama.

„Šesťkrát,“ dodá otec. „Obleč sa.“

Vzdávam to. „Sľubujem, že o desať minút vypadnem.“

Čierny oblek som mal na sebe naposledy na svadbe tvojho bratranca Allena na Long Islande. Bolo to pár mesiacov po tom, ako sme spolu konečne začali chodiť, a zároveň naša prvá oficiálna akcia, ak nerátame krst tvojej sestry. Na moju úľavu sa Wade – v čase, keď sme si ešte boli blízki – mýlil, keď povedal, že všetky svadby homosexuálov sú ako koncerty Katy Perry. (Myslím si, že moja úzkosť by nezvládla tančovať s tebou prvýkrát pod blikajúcimi svetlami.) Keď som v zimnej záhrade uvidel tie biele ruže, začal som sa tešiť na

deň, keď sa postavím pred teba v čiernom obleku, držiac ťa za ruku, pripravený povedať: „To si píš, že áno.“ Vtedy som ešte netušil, že si už nikdy v živote čierny oblek neoblečiem. Rozhodne sa teraz do žiadneho pchať nebudem.

Na pohreb idem, ako som. No dobre, nie úplne, ako som, pretože tieto termonohavice by tvoju babku mohli uraziť. Zelenú mikinu, ktorú si mi dal v ten večer, keď sme sa spolu prvýkrát vyspali, si nevyzlečiem. Nosím ju už dva dni, presnejšie päťdesiat hodín, ale čas sa mi nejako zlieva. Teraz, keď si preč, ľutujem, že som ju opral. Už nevonía ako kvetinárstvo tvojej starej mamy. Nie sú na nej fláky od hlíny zo všetkých tých chvíľ strávených v parku. Akoby som ťa vymazal.

Vezmem dvoch zo štyroch magnetických gryfov, ktorých si mi dal na Vianoce pred dvomi rokmi, a pripevním si ich na mikinu, jedného na kľúčnu kosť a druhého na srdce. Akoby ten modrý v oblakoch naháňal toho zeleného.

Pozerám na hodiny, čakám na ďalšiu párnú minútu (9.26) a vstávam z postele. Šliapnem priamo do včerajšej večere, lebo som zabudol, že som tanier nechal ležať na zemi, kým som sa pozeral do stropu a premýšľal nad všetkými otázkami, ktoré sa ťa bojím spýtať. Ale pozri, ak má tvoja smrť nejakú svetlú stránku, tak to, že tu nie si, takže mi nemôžeš hovoriť veci, ktoré nechcem počuť.

Prepáč. To odo mňa nebolo pekné. Mal by som si na ústa dať kondóm.

Hoci by som najradšej sedel vo vani pod pustenou sprchou, musím odtiaľto vyjsť. Mrknem na hodiny na svojom otvorenom notebooku a vyleziem, keď sa posunú z 9.31 na 9.32.

Na chodbe visia lacné rámy na fotografie, ktoré sme minulú Vianoce dostali od tety. Nad takýmito nepremyslenými darmi mama ohŕňa nos, ale aj tak ich z milosti zavesí. Stále pije z tej šálky s Yodom, ktorú si jej daroval pred dvomi rokmi, len tak, bezdôvodne. Moji rodičia budú cítiť tvoju prítomnosť, aj keď už na stenách nevidia našu minulosť.

Všetky fotografie v lacných rámčekoch zhromažďujem vo svojej izbe. Na chodbe prechádzam okolo prázdnych miest. Napríklad kde visela tá fotografia, na ktorej sedíme v obývačke tvojho starého domu na Columbus Avenue a skladáme puzzle Empire State Building. Alebo kde máme šestnásť či pätnásť a objímame sa okolo pása, lebo Wade zavtipkoval, že chalani sa vzájomne neobjímajú. V parku sa na mňa usmievaš z lavičky oproti, keď som minulý rok pripíjal na výročie svojich rodičov. A moje obľúbené, ktoré visia v jednom ráme vedľa seba. Prvý odfotil Wade, na meravých tvárach nám vidno, že sa sakramentsky snažíme neusmievať, ale nedarí sa nám to. Na druhej sa objímame a usmievame sa na seba po tom, ako sme na Denisinej oslave narodenín povedali rodičom, že sme spolu.

Vždy sa ti páčila tá slnečná žiara nad hlavou. „Ako taký hustý, drsný anjel skazy,“ povedal si. „Anjel, ktorému namiesto harfy dajú planúci meč.“

Rodičia, sediac už oblečení v obývačke, pozerajú správy bez zvuku. Otec má na kolenách položený koláč, ktorý upiekol. Mama si ma všimne prvá a hneď vyskočí, čo jej určite nerobí dobre na chrbát, hlavne počas takýchto upršaných dní. Ignorujúc bolesť sa ku mne opatrne priblíži, lebo netuší, ktorý Griffin ju čaká.

„Som pripravený,“ klamem. Som hladný, vyčerpaný, mám všetkého dosť a rozhodne nie som pripravený. Hodinky však

tikajú. Dnes je posledná rozlúčka, zajtra pohreb. Neviem, čo príde potom.

Mama ku mne natiahne ruku, akoby som bol nejaké baťoľa, ktoré sa chystá urobiť svoje prvé kroky do jej náručia. Je to smiešne. Som sedemnásťročný chlapec, ktorý smúti za svojím obľúbeným človekom. Schmatnem bundu a otočím sa k dverám. „Počkám vonku.“

Keď už všetci sedíme v aute, otec zapne rádio, aby vyplnil to ticho. Keď zastavíme na červenej, pozerám sa von oknom a snažím sa udržať pri zmysloch tým, že počítam páry: dve ženy v bundách spolu pod jedným dáždnikom, dvaja dedkovia tlačia vozíky zo supermarketu, štyri ošarpané stromy v komunitnej záhrade, dva smetné koše kypiace odpadom.

Počítanie mi prinesie úľavu, ale nestačí to. Položím pravú ruku na vedľajšie sedadlo a predstavím si, že držím tvoju. Dve ruky.

Cítim sa lepšie.